



Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

KORTE TRÆK
AF
VOR SLÆGTS HISTORIE

SKREVET AF
MARIANE BISGAARD



HOLSTEBRO
HOMSENS BOGTRYKKERI
MCMXXXII

KORTE TRÆK AF
VOR SLÆGTS HISTORIE

KORTE TRÆK
AF
VOR SLÆGTS HISTORIE

SKREVET AF
MARIANE BISGAARD

HOLSTEBRO
THOMSENS BOGTRYKKERI
MCMXXXII

For mine Søskenes mange Børn og Børnebørn og muligvis deres Efterkommere vil jeg prøve at nedskrive, hvad jeg ved om Slægten i Fortiden. Det er grumme lidt, jeg kan fortælle om de første Led, jeg har hørt om i Slægten. Om mine Forældre og Søkende kunde jeg selvfølgelig fortælle en hel Del; men det er ikke min Mening at give en Levnedsskildring af nogen, men kun fremdrage enkelte Træk, som i Korthed ligesom kan karakterisere dem.

Om min Fars Farfar ved jeg kun, at han hed Anders og var Fæster af Gaarden Sønder Elbrønd i Ejsing Sogn mellem Struer og Skive. Han har vel saa gjort Hoveri til Herregaarden Landting, som ligger i Ejsing Sogn. Hans Kone hed Maren. Deres Søn Jens Andersen tog Gaarden i Arv; han var født sidst i det attende Aarhundrede, 1799. Han giftede sig allerede 1820 med Ane Christensdatter fra Østergaard i Ejsingby. Hun var 6 Aar ældre end han, og jeg ved, at hun skal have sagt, at det var sært, hun kom til at synes saa godt om ham, for mens han var Dreng, syntes hun altid, at han var den grimteste Dreng, hun kendte. De to var min Fars Forældre, og de havde — foruden min Far Kristen Jensen, som var den ældste — født den 8. Januar 1821, tre Sønner og to Døtre, som jeg har kendt, og to Pigebørn døde som smaa.

Jens Elbrønd,*) som min Farfar altid kaldtes, og hans Hustru har velsagtens ikke haft glimrende økonomiske

*) Min Fader kaldtes ogsaa som Ungkarl Kr. Elbrønd, men som Mand Kr. Bisgaard. Navnet Bisgaard fik min Broder og jeg senere ved Navnebevis, da vi altid var kaldt det.

Kaar, men Fordringerne var jo den Gang ikke store, og Børnene blev tidlig vænnet til Arbejde baade ude og inde, og de blev i Hjemmet alle, til de var giftefærdige og kunde hjemflytte. Da Far skulde springe Soldat, som det hed, lod Jens Elbrønd leje en anden for ham, da han ikke kunde undvære ham derhjemme, og han skal ved denne Lejlighed have sagt: Kresten har jeg nu lejet for, 2) Anders kan fri sig selv, han havde krumme Fingre, 3) Kristian vil jeg leje for, og 4) Per kan jeg tage fri til Gaarden; sidstnævnte var 16 Aar yngre end Far, og den Gang var det lovligt for en ældre Mand at fritage en Søn for Kongens Tjeneste, naar Faderen trængte til ham hjemme. — Jens Elbrønd havde forregnet sig. Da Treaarskrigen kom, maatte saavel min Far som ham, der var lejet for ham, i Trøjen. Og baade Kristian og Peder var med i 1863—64. Min Farfar døde i 1860. Min Bedstemoder — den gamle Ane Elbrønd — kan jeg huske; hun var en Maanedstid i mit Hjem en Sommer, da Sønnen Kristian, som fik Gaarden i Arv, byggede nyt Stuehus. Den Sommer var jeg vist en otte Aar. Jeg husker hende som en lille spinkel Kvinde med et tyndt, snehvidt Haar, og jeg blev ordret til at tiltale hende med »I«. Hun var en alvorlig og from Kvinde; hun døde 1872. Jens Elbrønd havde vistnok været noget af en Bjørn — en stærk Natur.

Min Morfar Niels Kjærgaard, som han altid blev kaldt, var født 1762 i Kjærgaard i Hjerm mellem Holstebro og Struer. Hans Fader hed Anders og hans Moder Ane Dorte, og det er alt, hvad jeg ved om dem.

Niels Kjærgaard købte Gaarden Moesgaard i Ryde Sogn ved Vinderup og giftede sig 1797 med Inger Marie Christensdatter fra Dalby i Gimsing Sogn ved Struer. Han skal have været i Slægt med de saa kendte Brødre P. Chr. og Søren Kierkegaard — vistnok Fæt-

ter til deres Far Mikkel Pedersen Kierkegaard. Niels Kjærgaard har vist været en jævn velstaaende Mand — han var baade Gaardmand og Købmand, han opkøbte Uld, Huder o. s. v. og førte alle Slags Kolonialvarer, Farvestoffer o. s. v. Han forhandlede Spiritus og var selv Brændevinsbrænder. Han lod til sit Bryllup med Inger Marie lave 12 meget fine Sølvspiseskeer med deres Navnetræk og Aarstallet 1797, hvoraf de to er i min Besiddelse. Der var i dette Ægteskab seks Børn, hvoraf kun fire blev voksne.*) Sønnerne arvede Handelslysten, og den ene fortsatte som Landhandler i en nærliggende Gaard, den anden som en Slags omvandrende Bissekræmmer; begge havde de desværre for stor Hang til Spiritus, hvad Niels Kjærgaard dog ikke havde givet dem i Arv. Inger Marie døde tidlig, og min Morfar giftede sig igen faa Uger efter med hendes mange Aar yngre Søster Kristiane, f. 1786, og i dette Ægteskab fødtes syv Børn, hvoraf de to døde som ganske smaa og en Søn, da han var 17 Aar.

Mor var den næstyingste i Flokken; hun var født den 15. Januar 1823, da var hendes Fader 61 Aar gammel, og fire Aar senere fødtes den yngste af hans ialt tretten Børn. Mor huskede ham jo nærmest som en gammel Mand, hun om Julen spillede Kort med om Pebernødder, og han døde, mens hun endnu var Barn. Mor hed Ane Dorte. Min Mormor besad Gaarden, indtil hendes ældste Søn, som ogsaa hed Niels, giftede sig og overtog den. Den ældste Datter var gift i Forvejen, og Mor og den yngre Søster sad begge i flere Aar derhjemme og vævede. Mor sagde om sine Forældre, at de var hæderlige og ærbare, men uden Forstaaelse af Kristendommen. Min Mormor døde af Apopleksi 1863 efter at have lidt af Sygdommen i

*) To Sønner og to Døtre.

henved fire Aar. Baade min Mormors og min Farmors Forældre hed Kresten og Ane.

Min Moder var atten Aar gammel bleven aandelig vakt ved den gudelige Bevægelse, som da gik over Landet, og som senere afløstes af Indre Mission, og det satte for hele hendes Liv et Præg paa hende, ikke blot aandelig talt, men ogsaa rent ydre set foregik der en stor Forandring med hende. Hun tog ikke mere Del i de unges Løjer og Forlystelser, men gik til gudelige Forsamlinger og vandrede ikke saa sjældent paa sine Ben de tre Mil fra Moesgaard til Ølby Kirke for at høre Pastor Bülow. Der blev sagt om hende, at hun var den kønneste Pige i Ryde Sogn, bare hun ikke havde været hellig. Ved de gudelige Forsamlinger lærte hun min Fader at kende. Han hørte ligesom hun til »de vakte« og optraadte ogsaa undertiden som Taler ved Møderne i sin tidligste Vækkelsestid. De kom til at holde af hinanden og blev forlovet, da han var fireogtyve og hun toogtyve Aar; men først da Trearskrigen var endt, og der var falden Ro over Sindene, blev de gift. Den 20. Juni 1851 stod deres Bryllup i Moesgaard, og som et Kuriosum kan nævnes, at den daværende Ejer af Gaarden (Mors Broder var død og Enken gift igen), lod sine Kreaturer aarelade og malede Gaardens forskellige Længer røde i Dyrenes Blod til Ære for Brudeparret. Det vilde vi i vor Tid finde grusomt og usmageligt, men det var der ingen, der den Gang gjorde, da var det en enestaaende Udsmykning.

Kort før Brylluppet havde min Far købt Gaarden Bisgaard i Hvam i Borbjerg Sogn, ca. 10 km nordøst for Holstebro. Markerne laa spredte vidt omkring, og Ejeren sagde til Far, da han købte Gaarden: »Det er mit, bette Bror, saa langt som Himlen er blaa«. Det lød jo stort, men Herligheden var ikke saa stor, thi det var jo meget besværligt, og Marken var forsømt,

Bygningerne forfaldne og Redskaberne skrøbelige. Med Besætningen var det nok ogsaa saa som saa. Den afgaaede Ejer beholdt en Parcel af Jorden, hvor der kunde holdes et Par Køer. De skulde ikke have anden Ydelse fra Gaarden end 10,000 Tørv af den til Gaarden hørende Mose. Det blev en lang Forhæftelse, thi Enken — den sidstlevende — levede i 24—25 Aar, men Far blev ogsaa ved at forsyne hende med Tørv længe efter, at Mosen til Gaarden var bleven ubrugelig til Tørvefabrikation. En anden Parcel, lidt større, solgte Far til Byens Smed, ligesom han ogsaa solgte den fjerntliggende Sandlod. Det lettede jo Bedriften, dog havde vi al den Tid, vi Børn voksede op og længe efter, ca. 2 km til det yderste Markskel, saa det var ikke saa let en Sag, naar man en Eftermiddag først skulde derud med Køerne, bagefter to Gange ud for at flytte dem og endelig henad Kl. 9 ud for at hente dem hjem. Om Høsten kunde det ske, at det blev senere, da vi alle maatte hjælpe til i Indkøringstiden, og Dagene var stærkt i Aftagende. Jeg husker, at jeg mangan Gang var bange for den lange Vej, naar Mørket faldt paa, og allerede i lang Afstand raabte jeg til Køerne: Nu kommer jeg! Vi havde i mange Aar en klog Ko, som hed Spæt; hun svarede mig altid med et langt Mu-uh, som jeg opfattede som et Velkommen, hvad det ogsaa var. Saa snart hun og jeg var i Kontakt med hinanden, var al min Frygt som blæst bort. Jeg elskede den Ko og hendes Afkom i tredje Led og græd, da Far solgte den sidste af Slægten; da var jeg dog voksen.

Mine Forældre søgte efter Evne at faa bedre Skik paa det hele. Gaarden blev efterhaanden ombygget og flyttet en Gaardslængde mod Vest — Stuehuset sidst 1856. Allerede da havde de tre Børn: Ane, født 30. August 1852; Kristiane, født 16. Februar 1854, og Jens, født 29. December 1855. Siden kom Edel

Marie, født 14. Februar 1858; Niels, født 3. December 1860, og endelig den 26. Marts 1863 kom jeg som Afslutning; de kaldte mig Mariane.

Mine Forældre var gudfrygtige, nøjsomme og arbejdsomme. Gudsfrygt med Nøjsomhed er en stor Vinding, hedder det, og paa det Grundlag hvilede vort Barndomshjem. For Mor var vor aandelige Velfærd altid i første Linie; hun lærte os tidlig at folde vore Hænder, og jeg tror ogsaa, at vi tidlig forstod, at hendes Gudsforhold var det bærende i hendes Liv. Hun var skattet af fattige og syge, som hun altid havde Omsorg for. Hun var svag af Helbred, de sidste femten Aar, hun levede, havde hun altid en slem Hoste. Hun stod altid fast paa, at kristne Mennesker ikke skulde skikke sig lige med denne Verden, som vor Herre siger til sine Disciple. Vi fik aldrig Lov til at tage Del i offentlige Forlystelser og knap nok i private. Kortspil og Dans var i hendes Øjne syndige Fornøjelser. Det hændte en Gang, at hun fik se Far med Kort i Haand — han vilde nemlig gerne spille Kort, ikke for Vindings Skyld, for han spillede aldrig om noget af Betydning —, da blegnede hun og blev bogstavelig syg. Dette hang maaske nok noget sammen med hendes fysiske Svaghed. (Far smed øjeblikkelig Kortene og gik hjem med sin Kone, fulgt af Medspillernes Gloser. Men den Slags Ting bed aldrig paa min Far). Hun var af Naturen glad og frejdig, men havde hvert Foraar en lang Periode, hvor alt var saa mørkt og tungt for hende, svære aandelige Anfægtelser, som — da de altid indtraf om Foraaret — vel ogsaa for en Del hængte sammen med hendes svage fysiske Tilstand. Hun døde den 22. December 1877 efter knap tre Ugers Sygeleje, saa frimodig og glad i Forvisning om, at hun gik hjem for at holde Jul i Himmelby. Hun blev knap 55 Aar gammel.

Far var baade en skarpsindig og en besindig Mand, som efterhaanden fik en hel Del offentlige Hverv, særlig i Sognet. Han var i mange Aar Sogneraadshovedmand. Han var med til at oprette Borbjerg Sogns Sparekasse og til at bestyre den. Han var Medlem af Skolekommissioneni hele min Opvækst. Han var Kirkeværge, Tillidsmand o. s. v. Men ogsaa i folkelig og politisk Henseende var han interesseret og havde forskellige Bestillinger. Han var med til at stifte den saakaldte Grundlovsværneforening, som siden fik Navnet Venstrevælgerforening. Da der i 1888 rejstes en Mindesten paa Sirlyngbjerg for Stavnsbaandets Løsning hundrede Aar tidligere, samlede Far Bidrag dertil i Borbjerg Sogn. Ved



Mine Forældre 1875.

den Lejlighed sagde en Husmand, som var uden Interesse for Sagen, men som dog havde givet sit Bidrag uden Knur: Den Chr. Bisgaard har da ogsaa med alt det Skidt og Møg at gøre, der er til. Det har aabenbart gjort ham ondt, at han havde skilt sig af med den Skilling, og saa gav han sin Harme Luft til en Nabomand, som siden under stor Munterhed fortalte det til os.

Far talte ikke meget til vi Børn eller med os i vor Opvækst; den Gang var man jo ikke saadan Kammerat med sine Forældre og da navnlig ikke med Faderen. Kærtegn og Opmuntring var det sparsomt med. Naar Far talte til os, var det gerne for at give en Ordre, og havde man enten glemt at udføre et Arbejde, som han syntes laa saa lige for, at man nok kunde have fundet paa det selv, eller han syntes, vi havde udført et Arbejde mindre godt, saa fik vi Skænd — men det faldt ham aldrig ind at rose os, selv om vi dog vist somme Tider om ikke just havde gjort os fortjent til det, saa dog nok kunde have trængt til det i vor Mindreaarighed. Jeg husker kun en eneste Gang i min Barndom, min Far havde fundet paa at glæde mig. Det var, da jeg som syvaarig havde haft Lungebetændelse og været meget syg; det var den første Gang, der blev hentet Læge i vort Hjem. Jeg var kommen over det og var kommen op; da kom Far en Dag hjem fra Holstebro og lagde to Femøreskager hen til mig paa Bordet, men uden et Ord, og han vendte sig straks, tog sin Frakke af og hængte den paa Plads. Jeg stirrede paa Kagerne, men tog dem ikke, førend Mor sagde: Det var nok til dig, Mariane, siger du ikke Tak. Det kan være, at Far har talt mere med de første Børn, han havde i al Fald tidlig lært dem at spille Dam, Nitavl og Rævetavl, og han blev for Resten ved at interessere sig for navnlig Damspil, efter at jeg var voksen, men saa begyndte Brødrene og jeg at spille Skak, og det fik han aldrig lært.

De første 16—17 Aar af deres Ægteskab havde mine Forældre fremmede Karle og Piger. Piger havde de dog kun haft to af — ja, maaske somme Tider om Sommeren ogsaa en Lillepige, men de havde haft en Pige, som de fik med Gaarden, en Datter af den forrige Ejer, i omtrent seks Aar og en i elleve Aar, saa

begyndte de ældste Døtre at gøre det ud for Piger. Karlene maatte de selvfølgelig blive ved med endnu nogle Aar, men de ældste af mine Søskende maatte tidlig gøre Voksnes Arbejde, men derimod maatte vi ikke saa gerne komme ud at tjene; det var først vi to sidste, som satte igennem at komme ud et Aars Tid. Saa gik vi da seks Søskende hjemme en hel Del Aar og delte Sorger og Glæder med hinanden, især det sidste. Det var jo i mange Maader en herlig Tid. Vi delte ogsaa Arbejdet med hinanden, men da vi var saa mange Kvinder, sad der altid en i Vævestuen, og det var mest Kristiane. Søster Edel var svagelig fra Barn, saa hun kunde ikke tage Del i strængt Arbejde. Vi havde altid fuldt op at bestille, for da var det huslige Arbejde jo ganske anderledes omfattende end nu; der var ikke den Ting til, som vi ikke selv lavede, enten det saa var Mad eller Klæder.

Mor havde lært os alle at læse, det begyndte hun med, naar vi var fire Aar. Det hændte undertiden, at vi fik Far til en Mørkningsstund at holde Hovedregning med os, det morede baade ham og os. Vi lærte ogsaa hjemme at skrive paa Tavle. Vi kom bedre forberedt i Skole end de fleste, og det har vist givet os et Fortrin, for vi opnaaede alle seks at blive Nr. et i Skolen de sidste Aar af vor Skoletid.

Et halvt Aarstid efter, at mine Forældre blev gift, holdt min Fars Søster Maren Bryllup med Peder Pedersen, Søn fra Helliggaarde i Ejsing. De købte ogsaa Gaard i Hvam og blev Nabo til mine Forældre, og deres tre Børn — to Sønner og en Datter — var jævnaldrende med de ældste af mine Søskende. Den umiddelbare Nærhed i Forening med Slægtskabet gjorde, at de stadig omgikkes; de legede sammen og gik sammen i Skole. Den ældste Søn Peder Pedersen (senere antaget Navnet Hedegaard) gik sammen med

min ældste Søster til Konfirmationsforberedelse, og faa Aar senere sluttede de Pagt for Livet. Den Præst vi, da de blev konfirmeret, havde i Borbjerg, C. F. E. Møller og hans Hustru, var med i den grundtvigske Bevægelse, og hvor forskellige end de og mine Forældre var i deres kristelige Livssyn; sluttede de dog Venskab og kom til at omgaas hinanden en hel Del. Far blev nemlig Præstens Raadgiver, naar det kneb for ham med det praktiske Stel, og Far besøgede hans Handler med Besætningen, da han ikke selv forstod sig paa den Slags Ting; han havde selv Avlingen. Men ogsaa i andre vanskelige Situationer var Far ham til Hjælp, og jeg tror, at min Far i Omgangen med ham og hans kloge Kone fik et friere Syn paa et og andet. Far satte Pris paa dem og kom der jævnlig, skønt der var en halv Mil mellem de tvende Hjem.

P. Pedersen og Søster Ane blev først gift 1880 efter otte Aars Forlovelse; de kom til at bo i Store Hedegaard i Borbjerg. Han og min Søster Kristiane havde været de styrende i Gaarden i to og et halvt Aar, da deres Fædre tre Aar tidligere havde købt Gaarden sammen med en tredie Mand; denne købte de nu ud, og P. P. fik Skøde paa Gaarden. Han var en begavet Mand, et klogt Hoved og en fintfølende Natur, men med stærkt Anlæg for Melankoli. Han havde haft mest Lyst til at læse, men fik ikke overvundet de Vanskeligheder, som frembød sig. Han var den første i Slægten og forøvrigt ogsaa den første i Sognet, der kom paa Højskole. Senere kom baade hans Søkende og alle vi Søkende i Bisgaard paa Højskole og nogle af os flere Gange. P. Hedegaard, som han altid kaldtes, kom tidlig til at beklæde offentlige Stillinger i Sognet. Han var fra sit otteogtyvende Aar til langt op i Fyrrerne Sogneraadsformand, men frasagde sig sig Hvervet, da han blev valgt til Amtsraadsmedlem,

hvilken Stilling han beklædte i femogtyve Aar. Han var en stille og tilbageholdende Mand. Han vedblev at være Forligsmægler til sin Død og var Revisor ved Landmandsbanken m. m. Han var Ridder af Dannebrog. P. Hedegaard døde 7. November 1926.

Ane var en aandelig og legemlig stærk Kvinde med et mere ligevægtigt Sind. Hun havde i mange Aar et stort Læs at trække med det store Husstel og Opdragelsen af den store Børneflokk. Hun maatte jo ogsaa tage sig af det udvendige paa Grund af hendes Mands hyppige Fraværelse fra Hjemmet, — og først og sidst maatte hun styrke og støtte sin Mand, naar Tungsindet faldt over ham. Ane var baade myndig og stærk med sund Dømmekraft. Folkene holdt af hende og respekterede hende, men hendes Kraft blev brudt, hun blev svagelig i Overgangsalderen og døde 29. November 1911, kun nioghalvtreds Aar gammel. Af deres otte Børn døde to Smaapiger paa henholdsvis tre og et halvt Aar. De øvrige: 1) Ane Dorthea, født 4. Februar 1881, styrede i mange Aar efter sin Mors Død Huset derhjemme, men blev toogfyrrer Aar gammel gift med Gaardmand og Enkemand Edvard Trabjerg, Mosegaard i Sønder Hvam. Han havde tre Børn, hun har ingen. 2) Peder P. Hedegaard, født 23. August 1882, Landbrugskandidat og Landbruger; han har været ni Aar i Siam som Opsynsmand ved Ø. K.s Skovhugst og Tømmertransport, f. T. bosiddende paa Vestereng ved Aarhus. Han er ugift. 3) Kresten, født 24. April 1884, har været svagelig fra Barn og gennemgaaet en Del Operationer; han ser og hører daarlig, han giver sig særlig af med boglig og skriftlig Sysse; han bor derhjemme og er ugift. 4) Maren, født 29. Marts 1886, tog Forskolelærerindeeksamen, var nogle Aar Lærerinde paa Møen, men blev saa gift med en Ungkarl og Gaardmand Hemming Hemmingsen, El-

mely, Frenderup, Møen. De har tre Børn; (5—6 døde). 7) Elias, født 4. Februar 1892, Ingeniør, for Tiden i Fredericia, blev 1919 gift med sin Kusine Dorthea Krog. De har fem Børn. 8) Niels, født 21. August 1894, har 1923 overtaget St. Hedegaard og samme Aar giftet sig med Marie Halkjær fra Staby. De har fem Børn.

Min næstældste Søster Kristiane forlovede sig, da hun var atten Aar med en Murersvend Lauge Poulsen fra Skave i Borbjerg Sogn, men først ni Aar senere blev de gift. Han blev i 1874 udskrevet til Soldat som Infanterist, og blev Aaret efter udtaget til Underkorporal, gik senere Korporal- og Sergentskole igennem og blev saaledes i Tjenesten. De havde Bryllup den 31. Oktober 1881 og kom til at bo i Viborg, hvor de med enkelte Afbrydelser har boet siden. For mange Aar siden tog min Svoger sin Afsked som Militær og har siden skrevet paa Herredskontoret i Viborg. Han fik altid Ord for at være en dygtig og human Befalingsmand, afholdt af Soldaterne. Ogsaa fra Herredskontoret faar han godt Lov, og han fylder endnu sin Plads, skønt han gaar i sit firsindstyvende Aar. Deres Kaar var til at begynde med ret smaa, ialfald maalt med Nutidens Alen; men de var nøjsomme, og Kristiane var sparsommelig, desuden var hun rask og klarede sig for det meste uden Hjælp, selv da Børnene var smaa. Hun var rask til Haand og til Mund. De har for fyrretyve Aar siden bygget sig eget Hus. De har haft 5 Børn: 1) Poul Martin, født 3. April 1884, lærte Boghandel og var nogle Aar Boghandlermedhjælper, men saa rejste han til Amerika, hvor han var i syv Aar og kom vist hjem med en begyndende Sukkersyge, som lagde ham i Graven, da han var fyrretyve Aar. Han giftede sig efter sin Hjemkomst med Ester Løkke, en Guldsmeddatter fra Frederiksværk. De havde først en Boghandel

i Herning, siden havde han en kort Tid en Bogholderplads i Holstebro, men maatte opgive det hele, da Sygdommen tog mere og mere Overhaand. 2) Kristine Dorthea, født 3. September 1885, tog Præliminæreksamen og var i mange Aar privat Lærerinde, men blev gift 1913 med Bertel Dahlgaard, den Gang Assistent i Statistisk Bureau, den nuværende Indenrigsminister. De har tre Børn. 3) Laura, født 7. Marts 1888, tog ligeledes Præliminæreksamen. Hun forsøgte sig ogsaa som privat Lærerinde, men opgav det og var i mange Aar Kassererske ved Banken i Maribo. Hun blev 1918 gift med Rasmus Kristian Nielsen, den Gang i Nakskov, men nu Ekviperingshandler i Næstved. De har et Barn. 4) Cilianna Margrethe, født 6. Juni 1889, blev tyve Aar gammel gift med Johan Peter Wille, Boghandler i Holstebro. De har haft seks Børn, hvoraf Halvdelen er døde som ganske smaa. 5) Karl Kristian, født 1894, døde af Difteritis, da han var otte Aar gammel.

Nr. tre af Søkendflokken i Bisgaard, min Broder Jens, gik med Undtagelse af to Højskoleophold hjemme, til han var toogtredive Aar, da giftede han sig med Mikaeline Pedersen i Vester Toustrup i Mejrup Sogn og fik hendes Forældre og Gaarden med i Købet. Jens var Fætter til sin Svigermoder, som var en Datter fra Hvamgaard i samme By som Bisgaard, og hendes Mor og vor Mor var Halvsøstre, men denne vor Moster var femogtyve Aar ældre end Mor og hendes Børn en Generation foran os. Min Bror og Line, som hun altid kaldtes, fik seks Børn, hvis Tipoldefar paa Mødreneside var den samme som deres Oldefar paa Fædreneside: 1) Inge Marie Kristensen Bisgaard, født 13. Juni 1889, tog først Skolelærerindeeksamen og senere ogsaa Studentereksamen og er nu Kommunalærerinde i Støvring ved Randers. 2) Peder Kristian, født 24.

Juni 1891, gav sig, da han var tredive Aar, til at læse Statsvidenskab og tog Eksamen cand. polit., han har sit Arbejde og bor i København; han er gift med Marie Nielsen fra Mejrup. De har et Barn. 3) Theodor, født 9. April 1893, uddannet paa Menighedsskolen »Liselund«, er Frimenighedspræst i Argentina. Han er gift med Elisabeth Jørgensen fra Nordre Skole i Mejrup. De har fire Børn. 4) Anna Dorthea, født 10. Maj 1895, har i nogle Aar taget Undervisning i Sang hos kgl. Kammersanger Høberg. Hun er for Tiden hos Søsteren i Støvring. 5) Nikoline Mathilde, født 5. Januar 1898, cand. mag., Lærerinde i København. 6) Marius, født 9. Maj 1900, har overtaget Gaarden efter Faderens Død. Den første og de tre sidste er ugifte. Min Svigerinde var en ualmindelig god og kærlig Kvinde med Øjet opladt for alt skønt og stort heneden, men ogsaa med de dybe Længsler velbekendt, kun fyldestgjort af Glans fra Evigheden. Hun døde 29. September 1918, kun seksoghalvtreds Aar gammel. Min Broder døde 27. September 1926. Der blev sagt ved hans Baare, at han havde præget Sognet. Han havde i forskellige Stillingen haft en Del med Sognets Beboere at gøre. Han var en frejdig og lystseende Mand, som altid havde Tro paa, at det nok skulde gaa godt, selv om det saa broget ud.

Søster Edel var svagelig fra Barn af og blev altid ved at være det. Hun blev 1885 gift med sin Fætter Jens Pedersen, senere antaget Navnet Krog, Broder til min ældste Søsters Mand, og de overtog hans Fødegaard, senere ogsaa Bisgaard. Jens Krog var en baade psykisk og fysisk stærk Natur med en vældig Arbejdsevne baade hjemme og ude. Han var i sine yngre Dage i manges Øjne det, man kalder for »en haard

Negl^e — ikke altid lige ømfindtlig og hensynsfuld udadtil, men en sjelden god Søn og Familiefader, og sin Kone bar han paa Hænderne. Han fik mange Hverv at røgte i Samfundet baade i og uden for Sognet. Han var blandt andet med til at oprette Ringkøbing Amts Vareindkøbsforening og var i mange Aar Formand for den, indtil han nu paa Grund af Alder har frasagt sig det og hans andre offentlige Hverv. Det var ham og Broderen P. Hedegaard,*) som tog Initiativ til og fik oprettet en Foredragsforening i 1882. Møderne holdtes de første Aar i Skolerne, men siden skænkede P. Hedegaard Grund til et Forsamlingshus, og han var i mange Aar Formand for Foredragsforeningen; senere overtog Jens Krog dette Hverv. Det var ogsaa Jens Krog, som var med til at danne Skytteforening i hans unge Dage o. s. v. Han er nu syvoghalvfjerds Aar gammel.

Edel var en Hjemmets Kvinde. I mange Aar var hendes Hjem hendes hele Verden; hun var jo ikke stærk, og de fik tretten Børn ret hurtig efter hinanden, saa det var ret naturligt, at hun havde nok at gøre med Husstellet (Folkeholdet voksede jo, da de fik to Gaarde at drive), de mange Børn og en gammel Svigerfader og en travl Mand; men hvor travlt de end havde, fik Jens Krog og Edel altid Tid til at drøfte Tingene og tale ud med hinanden. Var der ikke Lejlighed om Dagen, saa havde de jo da Natten. Et fremtrædende Karaktertræk hos Edel var Taalmodighed. Hun døde 22. November 1924, omgivet af sin Mand og alle sine Børn. 1) Peder Pedersen Krog, født 31. December 1886, købte Gaarden Sønder Risom i

*) Baade P. Hedegaard og Søster Ane og min Broder Jens var blandt de første Menighedsraadsmedlemmer. Det var ogsaa jeg de første to Perioder. Det var før der endnu var gaaet Politik i Vælgerne til Menighedsraadet.

Borbjerg Sogn 1918 og giftede sig Aaret efter med Mariane Lægaard fra Maabjerg (Dattersdatterdatter af vor Moster i Hvamgaard); fjorten Maaneder efter fødte hun en Søn og laa derefter til Sengs i et Aar og fire Maaneder, saa døde hun. Peder giftede sig igen ca. seks Aar derefter med en ti Aar yngre Enke Maren Søndergaard fra Videbæk. De har foruden Sønnen af første Ægteskab to Børn. 2) Kristen, født 10. April 1888, overtog 1919 Bisgaard og giftede sig to Aar efter med Signe Noesgaard fra Vemb. De har fire Børn. 3) Maren, født 9. Juli 1889, har taget Eksamen ved Frk. Zahles Skole; hun er dels Højskolelærerinde og dels Kursuslærerinde. 4) Ane Dorthea, født 9. December 1890, gift med sin Dobbeltfætter Ingeniør Elias Hedegaard. De har fem Børn. 5) Frederik, kaldet Frede, født 23. December 1892, gift 1919 med sin Kusine Maren Lebech, Sønder Bøgild, hendes Moder var Søster til hans Fader. Ogsaa paa den anden Side er de beslægtet, idet hendes Fader Jens Lebech var fra Hvamgaard, Dattersøn af vor Moster og Broder til Peder Krogs første Svigermoder, saa ogsaa der gælder det, at de — Frede og Maren, Peder Krog og hans første Kone — har Oldefar og Tipoldefar i samme Person. Maren var eneste Barn, saa de har Gaarden. De har fem Børn*). 6) Anna Margrethe, født 1. Juli 1894, gift 1918 med Emil Klemmensen fra Søndergaard i Trabjerg. De har Trabjerggaard, men ingen Børn. 7) Emilie Kathrine, født 10. August 1895, dimitteret fra Vinthers Seminarium i Silkeborg, Kommunelærerinde i Madum ved Ulfborg. 8) Niels, født 19. Februar 1897, gift 1922 med Ingrid Bertelsen Bjerre fra Nørre Risum i Borbjerg. De har en Gaard i Pjedsted og har fem Børn. 9) Johannes, født 7. November 1898, gift 1923 med Ane Poulsen, Datter fra Munksgaard i Borbjerg. De har hans Føde-

*) Den sjette, en Dreng paa otte Aar, døde.

gaard Krogslund i Forpagtning, og hans Far er hos dem — eller de hos ham. De har tre Børn. 10) Gustav, født 18. Oktober 1903, døde af Meningitis, da han var 14 Aar. Mellem ham og Johannes er tre døde som ganske smaa.

Nr. fem i Bisgaard, min Broder Niels, var som Barn meget tungnem, tog til at begynde med avet paa alting. Men han voksede sig fra det og var som voksen den skarpsindigste af os alle, dog blev han altid sindig i sin Færd og i sin Tale. Han var en stor Børneven og var vældig god til, men ogsaa slem til at efterabe Folks Tale og Manerer. Han var en dreven Skakspiller og en ivrig Skytte, var i en Del Aar Formand for Skytteforeningen. Han havde Gigtfeber, da han var tyve Aar og fik efter denne en slem Hjer-



Niels Bisgaard 1890.

tefejl, og da han tillige senere fik en Hjertesorg, tog Sygdommen Overhaand, men han vandt i aandelig Styrke. Han døde, toogtredives Aar gammel, 8. August 1893, efter at han Aaret i Forvejen havde faaet Skøde paa Bisgaard.

Han og jeg var jo jævnaldrende og var altid sammen i vor Barndom. Vi skændtes og reves hver Dag, for han var forfærdelig drilagtig, og jeg var gruelig

hidsig; men vi kunde ikke undvære hinanden, og var jeg i Nød, var Niels altid parat til at redde mig. Det var i det hele meget mere mine Brødre, jeg i min Barndom var Kammerat med, end mine Søstre, for disse skulde altid opdrage paa mig — den sære Unge, jeg fik Skyld for at være —, men Brødrene tog mig, som jeg var, og vi lavede de Tusinde Løjer og Historier med hinanden til Moro mest for os selv, men ogsaa undertiden for andre.

Da Niels var død, var det jo mig, der skulde have haft Bisgaard og passet min Far paa hans gamle Dage, men jeg var bange for, at jeg ikke duede til nogen af Delene. Vi havde Gaarden i tre Aar efter min Broders Død; saa formaede vi min Svoger og Edel til at overtage den, da den laa saa nær ved deres, at de let kunde drives under et. De havde allerede den Gang syv Børn, saa der var Udsigt til, at det i Fremtiden ikke kom til at skorte paa Mandskab. Jeg sagde den Gang, at jeg syntes, den Dreng, som bar Fars Navn, skulde have Bisgaard, naar han blev voksen, hvad han som før nævnt jo ogsaa fik. Far flyttede saa November 1896 til St. Hedegaard. Jeg forblev endnu et Aar i Bisgaard — et Naadens Aar —, saa lejede jeg mig ind i Holstebro og drev Vævning. Begyndelsesgrundene havde jeg fra Barn, og jeg havde et Par Gange taget Kursus i Kunstvævning hos Frk. la Cour, Askov. Det var ikke tilfredsstillende, og allerede i Begyndelsen af det andet Aar købte jeg Byggegrund her i Hadsten og lod opføre et Hus, hvor jeg flyttede ind i Oktober 1899. Der fortsatte jeg en Del Aar med Vævning, men drev ved Siden af en lille Detailhandel. Senere gik jeg helt over til Handelen. Huset — jeg havde tre Hold Lejere —, kunde forrente sig, og jeg kunde tjene Underhold til mig selv og en Pige og lidt til. Men jeg syntes, det sled saa haardt paa

mig altid at skulle være optaget af, om man kunde tjene en Skilling. Det blev ogsaa under Krigen saa vanskeligt at faa Varer og saa dyrt at holde Hjælp. Saa solgte jeg Huset og Forretningen 1919, efter at jeg 1918 havde købt en mindre Villa her ved Skoven oven for Byen, og her flyttede jeg ind November 1919, hvor jeg siden har levet som en Slags Rentier og passet mit Hus og min Have — det sidste magter jeg ikke mere.

Ved min Tilflytning til Hadsten kom jeg straks i Forbindelse med Højskolen og den Stab af Lærere og Lærerkoner, som dels var og dels ret hurtig kom her omkring Aarhundredskiftet. Det var en Lærer ved Højskolen, Br. Nissen, som byggede for mig i 1899, og mange af Lærersfamilierne fra Aarhundredets Begyndelse er nu mine nære Naboer. Forstanderparret paa selve Højskolen er skiftet et Par Gange, men det har ikke medført nogen væsentlig Forandring for mit Vedkommende.

Jeg har gennem Aarene skrevet en hel Del Lejlighedsdigte, og de af dem, der er skrevet til Familien ved de forskellige Lejligheder, skal følge med disse korte Træk af Slægtens Historie, da de ogsaa er et Bidrag til samme.

Det sidste Slægtled har jeg ikke nævnet Navne paa, og i dette Slægtled er maaske endnu mange ufødte. Og det næstsidste Slægtleds Medlemmer har jeg ikke villet give nogen Karakteristik af. Det maa høre Eftertiden til. Maaske der engang i senere Slægter kommer en, som vil fortsætte, og som har Tid og Kræfter til at gøre det udførligere og bedre. Jeg har villet bevare Navnene og Hovedtrækkene fra Forglemmelse.

Af alle mine Søskenes gifte Børn er der kun to, som ingen Bryllupssang har faaet fra mig, men det er ikke, fordi jeg har villet forbigaa dem. De er mine

Gudbørn begge; men de har giftet sig uden Bryllupsgilde, og der har saaledes ingen Anvendelse været for nogen Festsang. — De sidste fire Sange er skrevet til mig, da jeg fyldte de Halvhundrede. Den første af min Svigerinde Line Bisgaard, den anden af vor daværende Præst, Forfatteren P. E. Benzon, den tredje af hans Hustru, Fru Vilhelmine Benzon, og den sidste af Fotograf P. Olsen, som ved den Lejlighed skrev ikke mindre end tre Digte til mig, hvoraf dog kun denne kan synges.

Det er nu nitten Aar siden. Vi er kun fire tilbage i den Generation i Bisgaardfamilien, som jeg tilhører.

. Slegt efter Slegt segner hen paa Nornens Bud,
men de ædles Æt dør aldrig ud.





Ane og Peder Pedersen Hedegaard 1880.

VED
P. PEDERSEN OG HUSTRUS SØLVBRYLLUP
I ST. HEDEGAARD, BORBJERG,
DEN 11. MAJ 1905

Mel.: Er Lyset for de lærde blot.

Man tænke sig til fordums Tid,
Halvhundred Aar tilbage,
da Bonden gik med Ryk og Slid,
det tit var strenge Dage.
Endnu de gamle husker paa,
hvor det dem kosted Møje
med ringe Kraft og Midler smaa
den magre Jord at pløje.

Men var det brydsomt mangan Gang
og liden Tid til Hvile —,
dog Bonden ved sit Arbejd sang
og saas ved Arnen smile;
thi Lykken gror for Arbejdsmand,
saavel som for hans Kvinde,
og Fremtid rig der vokse kan
i lave Stuer inde.

Der fødtes under slige Kaar
i Byen Hvam en Pige.
Kort efter i en Nabogaard
en Dreng man hørte skrige —.
De voksed sammen Aar for Aar,
fik fælles Lyst og Pine,
som det saa tit i Verden gaar
med Fætter og Kusine.

De leged sammen hver en Dag —,
de fulgtes ad i Skole.
De gjorde altid fælles Sag,
i Hjemmet var de Sole.
Forældrene med Glæde saa
dem bruge Øje, Øre —
de Tusind Kunster hitte paa
og tidlig Gavn at gøre.

Som fremad Tiden monne gaa,
det næsten blev en Vane —,
bestandig Haand i Haand kun saa
man »Bitte Per« og Ane.
De gik til Præsten samme Aar,
det Møller var den brave.
Han talte jævnt om Barnekaar
og om Gud Faders Gave.

Og Ordet gemte vist de to,
mens Sæden gro'de stille —,
de siden hen med Barnetro
fandt Vej til Livets Kilde.
For Peder kneb det tit maaske,
naar syg i Sind han grubled,
dog — Troen lod ham atter se,
at det var ham, der snubled.

Det faldt ham altid saare svært
at faa sig klaret dette,
som han vel knap endnu har lært,
om Hylden blev den rette.
Der er jo mange Hylder til,
og har man ej den bedste —
saa selv om man end nødig vil,
man tit gaar paa den næste.

For Ane gik det mere glat,
hun fik i Vuggegave
at kunne tage dristig fat,
selv om det var af Lave.
At enes var ej altid let —
det fik de tit at mærke,
som oftest den, der havde Ret,
tilsidst dog blev den stærke.

Men naar de nu tilbage ser
paa Tiden, der er rundet,
de skønner sikkert mer og mer,
at de har meget vundet.
De kender, at Gud var dem god,
de takker ham for Livet,
for Strid og Fred, for Frygt og Mod,
for alt, hvad han har givet.

De sidste femogtyve Aar
har meget jo forandret.
I Sorg som under glade Kaar
de Haand i Haand har vandret.
De fejrer nu Sølvbryllupsfest
i Børns og Venners Kæde.
Vi ønsker hver, som vi kan bedst,
dem Lykke, Fred og Glæde.



Lauge Poulsen 1906.



Christiane Poulsen 1906.

TIL
STABSSERGENT POULSEN OG HUSTRU
DEN 31. OKTOBER 1906

Mel.: Ingen har Guldtaarer fældet.

Godt at have gode Minder —
det er baade vist og sandt.
Altid noget godt der rinder
af den lyse Tid, som svandt.
Gode fælles Minder have —
det er ret en Himlens Gave,
lader vel som ingenting —
men er dog et Kildespring.

Kildens Udspring gaar tilbage
til de første Ungdomsaar,
da i haabefulde Dage
længselsfyldte Hjerter slaar.
Kristiane sad og væved,
Lauge gik omkring og stræved,
banded Ler og Kalk og Grus,
klined Væg og mured Hus.

Hvordan de to blev forlovet,
derom ingen ved Besked,
ja, jeg tror, skønt det er vovet,
at de næppe selv det ved.
Femogtyve Aar er rundet,
siden de blev sammenbundet.
Firogtredve Aar der randt,
siden de hinanden fandt.

Hvorfor vared det saa længe,
inden de tilsammen kom?
Jo, de havde ingen Penge —
frygtede en Krybbe tom.
Han først skulde tjene Kongen,
dernæst have Mønt i Pungen;
hvad man end i Verden vil,
Tid og Penge skal der til.

Saa fik han Soldaterfrakken,
og den klædte ham saa bra',
at nu hjalp der ingen Snakken,
ej han vilde ha' den a',
hvad han saa end fik at høre,
det han ikke lod sig røre —
bare skuldrede Gevær
og holdt Stand som »Militær«.

Men de to holdt trolig sammen,
skønt de højst forskellig var.
Alvor delte de og Gammen.
Hun blev Mo'r, og han blev Fa'r,
det gav mangan Dag med Højtid,
det gav Arbejd, det gav sløj Tid,
det gav baade Fryd og Graad;
men der blev dog altid Raad.

I, som ejer Minder rige —
meget har at haabe paa.
Vi til Slut nu kun vil sige:
Gid I maa det bedste naa —,
gid I maa faa Lov at gavne,
gid I intet godt maa savne,
gid I maa, ihvor det gaar,
takke Gud for Børnekaar.

TIL SVOGER OG SØSTER
LAUGE OG KRISTIANE POULSENS
GULDBRYLLUP
DEN 31. OKTOBER 1931

Mel.: Det er saa yndigt at følges ad.

Det er saa dejligt i tidlig Vaar,
naar tvende unge hinanden finder.
Naar Kinden gløder, og Hjertet slaar,
og Elskovslykke dem sammen binder.
Ja, det er Gammen at være sammen,
at være sammen, naar Hjerteflammen
er Elskovsfryd.

Det er end bedre, mens Tider gaa,
at holde sammen i moden Alder.
Som Værn om Børn og om Hjem at staa,
naar Pligten daglig til Arbejd kalder.
Ja, det er Lykke et Hjem at bygge,
et Hjem at bygge og Hjemmet hygge
fra Aar til Aar.

Det er velsignet til hver en Tid
at være mange, som hører sammen.
Det giver Styrke til Livets Strid,
og Alvor veksler saa tit med Gammen;
thi Livsens Glæde har ikkun Sæde —
har ikkun Sæde, hvor flere træde
i Fællesskab.

Og det er Glæde for Far og Mor,
naar Børnene vinder sig Følge for Livet,

da nye Hjem op omkring dem gror. —
En større Rigdom da bli'r dem givet.
Og det er Lykke for Børn at bygge
sig egne Hjem i de gamles Skygge.
Da Stammen gror.

Saa samles I nu da i festligt Lag
med Børn og med Børnebørn og Frænder,
og fejrer den sjældne Højtidsdag
i Kreds af alle jer gode Venner.
Og graa blev Haarene jo med Aarene,
jo med Aarene danned Haarene
jer Æreskrans.

Det er saa herligt at stole paa:
Vi har en Herre, som alting mægter.
Han os ej glemmer, naar vi er graa.
Hans Naade rækker til Tusind Slægter.
Ja, det er Gammen, at allesammen,
at allesammen er Ja og Amen
Guds Naades Ord.



Jens P. og Edel Krog 1917.

TIL
JENS P. OG EDEL M. KROG
PAA DERES SØLVBRILLUPSDAG
DEN 12. MAJ 1910

Mel.: Der ligger et Land mod den evige Sne.

Ung Edel hun var sig en svagelig Mø,
hun dømtes fra Livet, men vilde ej dø.
»Jeg har jo en Fætter saa stærk som en Bjørn,
med ham tør jeg tage i Livet min Tørn«.

Men Bjørnen han brummed i Skægget og lo:
»Naa, sligt tør hun virkelig vove at tro,
at jeg skulde lade mig fange ind!« —
Ung Edel gik stille med Smil paa Kind.

Og Fætteren mødte saa ofte det Smil,
det bored sig ind i hans Bryst som en Pil.
»Men hvem i al Verden kan dette forstaa —
saa bliver jeg nødt da til hende at gaa«.

Saa slutted de Pagten i fejreste Vaar,
den Pagt har nu varet i tredive Aar;
men først Attenhundred og ottetifem
den Ungersvend førte sin Jomfru hjem.

Fra den Tid her ikkun fortælles kan lidt,
hvis alt skulde med, ja, saa gik det for vidt.
Han kæmped derude saa mangen en Dyst,
hun syslede hjemme, taalmodig tyst.

Jo, det er vist ikke saa lige en Sag
at sige, hvem der tog det tungeste Tag.
De enedes altid om hver sin Del —
saadan bli'r to halve en rigtig hel.

Ja, Sejre de vandt gennem skiftende Kaar,
og rigere kendtes de Aar efter Aar.
Og hændte det stundom, at Bjørnen blev vild,
saa tæmmed ham Edel velsignet snild.

Og Ungerne myldrede frem jo paa Rad.
Hvor Gud skaber Mund, skaber ogsaa han Mad,
derpaa var de tvende forlængst bleven klog,
saa tog de med Tak mod hver ny lille Krog.

Men fremmede studsede og saa paa den Flok,
de fleste vel tænkte, at mindre var nok! —
Skal slig de tiltage endnu en Stund,
Familien gaar op imod to Tusind Pund.

Med Venner I samles nu under Jert Tag.
Vi ønsker Jer Lykke til Fremtidens Dag!
Ja, gid I maa leve det rigeste Liv —
faa Glæde af Børnene — Jens og hans Viv.



Line og Jens Bisgaard 1888.

VED
JENS OG LINE BISGAARDS SØLVBRILLUP
DEN 12. JULI 1913

Mel.: Jeg tjente mig i Kongens Gaard.

Og det var sig en Ungersvend,
han drømte om Fremtidsdage. —
Og naar en Gang det føjer sig,
saa fæster jeg mig en Mage.
Saa vinder den Svend sin Jomfru.

Jeg véd nok, hvem jeg tænker paa,
han sagde med sikker Mine.
Hun er saa klog og væn en Mø,
det er den gæve Line.

Men Jomfruen saa paa den Ungersvend,
han tyktes hende saa sære.
Hvad mon den Svend dog tænker paa?
Jeg skal ham andet vel lære.

Og Aar, der kom, og Aar, der randt,
den Ungersvend ventede saa saare.
Det nytter slet ej, du siger Nej,
jeg kommer igen ad Aare.

Og Lykken staar dog den kække bi;
den Jomfru hun maatte sig give.
Og er der intet bedre Raad,
saa faar jeg din da blive.

Det var saa skøn en Julidag,
da aged de dem til Kirke
og gav hinanden Haand derpaa,
de vilde nu sammen virke.

I hele femogtyve Aar
de nu har virket tilsammen,
og Livet blev for dem saa rigt
paa Alvor og paa Gammen.

Det hændte vel nu og da iblandt,
at de maatte prøve Kræfter;
han raabte op og tog paa Vej,
og fluks saa gav Line efter.

Hun havde jo engang grundig lært,
at efter det gav han ikke.
Og Børnene skulde da ikke se
— for syndigt Hus der kan ligge.

Ja, godt for I unge at tænke paa,
at Far var god til at kæmpe.
Ej mindre godt at mindes tit,
Mor kunde saa rart med Læmpe.

Saa kæmp og læmp jer kun videre frem.
Vi ønsker jer Lykke paa Vejen.
Og falder der Byger ind iblandt,
Gud give jer Sol efter Regn.
Saa vinder den Svend sin Jomfru.

Mel.: En Kokosnød.

For sidste Gang
den Sølvklang
vi Sødskende forsamle.
Med Stænk i Haar
af Sølv vi staar,
og vi er nu »de gamle«.

Vi ser paa dem,
som rykker frem,
skønt Stjerne sig slynger.
Og Haabet gror
af Mindets Jord,
mens Slægten sig forynger.

Med dyben Rod
vor Stamme stod
og Grene skød saa lange.
Og Skud paa Skud
der voksed ud,
og Kvistene blev mange.

Gud Fader god,
Du er vor Rod
og vil os ikke miste.
Du gav os Liv,
o, hos os bliv
og skærm de unge Kviste.

VED
BRYLLUPPET PAA SCATULA
DEN 15. JULI 1909

Mel.: Hr. Peder kasted Ruser.

Ung Cilianna fik den slemme Grille —
ej mer at gaa derhjemme som den lille.
Nu maa I sige til mig, hvad I kan finde paa;
men ud i Verden vil jeg, derpaa I lide maa.
Nu kan I gaa herhjemme ene,
jeg ta'r sandt for Dyden ud at tjene —,
det gør jeg.

Og Anna kom til Ballegaard hos Willes,
og noget skulde der jo da bestilles.
Hun kendte ikke meget til, hvad man kalder Pligt.
Hun havde mest jo leget, gaaet Ærinder og sligt.
Fruen sa': »Det er ej saa tosse' —
den Slags Ting ska' der jo da osse
no'en til«.

Kan ej vi anden Nytte ha' af hende,
vi ofte maa til Byen hende sende
at købe Blæk og Penne og Griffel til de smaa
og Billeder og Bøger, og hvad vi bruge maa.
Alting faas i nederste Boglade
— venstre Haand ned ad Nørregade —
husk kun det.

Og Anna kom til Wille for at købe.
Hvad mer der hændte, tør vi nok nu røbe.

De kigged paa hinanden, de veksled Ord og Blik.
Og begge fra Forstanden i samme Nu de gik.
Aldrig dog i mine Levedage
har til Pigebarn jeg funden Mage
tænkte han.

Og rask skrev Anna hjem: »I stakkels Venner,
som endnu ikke Johan Peter kender«.
Det skete ej med Snille, ved Bønner eller Kunst,
vi alle ved, at Wille han bejled ej omsonst.
Anna sa': »Ja, hvis Du vil ha' mig,
saa skal Du og faa Lov at ta' mig —
ja Du skal«.

Du, Anna, tog til Byen for at handle —
og ikke for at lade dig forvandle
fra Ungmø om til Frue. Nej, det kun Følgen blev
af, hvad med Pil og Bue Amor mod dig bedrev.
Gid Du maa i Alvor som i Gammen
med din Ven stedse vokse sammen —
Dag for Dag.

VED
BRYLLUPPET PAA SCATULA
I APRIL 1918

Mel.: Roselil og hendes Moder.

Jomfru Laura var voksen, da hun gik til Præst,
hun sværmede baade i Øst og i Vest.
Ha, ha, ha, — saa, saa, saa, saa,
hun sværmede baade i Øst og i Vest.

Men sværmede Laura for en og for to,
ej sværmedes mindre for hende der jo.

Hver en Svend, som af Laura fik bare et Smil,
straks tænkte, nu ramte Amor med sin Pil.

Og Aarene kom, ja, og Aarene randt,
men aldrig til nogen sig Laura dog bandt.

Hendes Moder hun skændte paa hende saa smaat,
bli'r ikke Du gift, faar Du aldrig det godt.

Ti Du stille, kær' Moder, jeg skøtter mig selv.
— For de Idioter bevare mig vel.

Saadan gik det til da, at Laura holdt Stand,
til Slutning saa tog hun en Rasmus til Mand.

Se nu til da, om ikke hun klared den flot.
Naar Enden er god, saa er alting jo godt.

Ja, saa ønske vi dem da, at de maa naa frem
og bygge et godt og et indholdsrigt Hjem.

TIL
DORTHEA HEDEGAARD
12. OKTOBER 1923

Mel.: Vort Modersmaal er dejligt.

En Vintermorgen tidlig en ganske ny Person —
det første Skud paa Stammen i den Generation.
En Verdensborgerinde blev født til Livets Kaar,
og det var lille Dorte i store Hedegaard!

Hun meget tidlig lærte at tale og at gaa,
at læse, lægge sammen og Tingene forstaa.
Hun vasked op, hun fejed, hun flytted Kø'r og Faar,
og det var lille Dorte i store Hedegaard!

Hun liktes godt af Folkene, gik stille ud og ind,
hun tjente sine Søskende med rent og villigt Sind.
Ej noget haardt hun taalte, det slog saa dybe Saar,
og det var lille Dorte i store Hedegaard!

Men Tiderne de rulle og skiftes om paa Jord,
vi husker, da hun døde, den sjælestærke Mor,
hvor Theas Hjerter blødte i Striden lang og haard,
ja, det var lille Dorte i store Hedegaard!

Se, nu blev det jo hende, som alting hvilte paa,
hvor skulde hun dog magte dem alle at forstaa?
Sin Faders faste Støtte hun blev de mange Aar,
ja, det var lille Dorte i store Hedegaard!

Vi alle ved, Dorthea sit Kald har røgtet tro,
og varme Ønsker følge til hendes nye Bo:
Hun Hjemmet der maa frede og gøre lyst og godt,
Gud signe dig, Dorthea, i baade stort og smaat!

VED
BRYLLUPPET I HEDEGAARD
DEN 13. APRIL 1911

Mel.: Vort Modersmaal er dejligt.

Paa Jyllands vestre Side der vokste Maren op
i Læ af Far og Moder, i Kreds af Søskenotrop,
og Tiden gled saa rolig, saa før man vidste det,
var Ungen bleven voksen og krævede sin Ret.

Saa kom hun paa en Skole at forberede sig
til Børn at ta' ved Haanden og lede ret paa Vej.
At lære dem at stave og læse ret i Bog —
og holde dem i Ave, hun blev jo nu saa klog.

Saa brød hun op fra Hjemmet og Jyllands faste Grund
og ankrede paa Møen ved blanken Ulvesund.
Hun skulde holde Skole og ta' sig af de smaa,
og næppe nok de store hun vilde agte paa.

Hr. Hemming gik og pløjed og saaede i Mag,
paa Maren faldt hans Øje ved Lejlighed en Dag.
Han blev saa sær til Mode, med ét hans Fred forsvandt,
og ør han blev i Ho'det, som han ej før var vant.

Naa, saadan ta'r en Jyde sig i vore Dage ud —,
lidt kedelig, at Amor fra Jylland sender Bud,
men det faar ikke hjælpe, thi hvad end ellers brast,
saa skal den jydske Pige til Øen bindes fast.

Saa gik han hen og 'friede, men Maren hun sa' Nej!
Nej, for de møenske Gutter skal jeg nok hytte mig.
Jeg er en ærlig Jyde og skøtter helst mig selv,
i dit og dines Selskab jeg keder mig ihjel.

Men underlig i Verden man ser det gaa saa tit.
Den, som man først har kimset ad, den elsker man om lidt.
Saa gik det og vor Maren, hun blev saa blid og from.
Og Hemning var saa skikkelig, han sa': Min Pige, kom!

Til Møens Svend og Jyllands Mø vi gamle siger nu:
Hvad end paa Jord jer times, kom altid det ihu:
Den Kærlighed, som øves, den skaber rette Hjem.
Den Kærlighed, som prøves, i Styrke vinder frem.

TIL
NIELS HEDEGAARD OG MARIE HALKJÆR
DEN 17. MAJ 1923

Mel. : Velkommen, Lærkelil.

Der vajer mangt et Flag
paa Eders Bryllupsdag,
og Lærken jubler over Eders Ho'der.
Den synger: Fast jeg tror,
at Mage til vor Jord
der findes ej blandt Himmelrummets Kloder.

Den, som slig Hustru faar,
ager godt Læs i Gaard —
saa tænker Niels og smiler til sin Kone.
Og hun sin Hjertensven
gi'r Smilet varmt igen —
i begges Bryst genklinger Lærkens Tone.

Ja, nyd Jer Lykkes Vaar.
Gud giv Jer Voksekaar,
saa der maa følge Sommergrøde efter.
Saa hver en Solskinsdag
og hvert et Bølgeslag
ej prøver blot, men øger Eders Kræfter.

Grav dybt i Livets Muld,
i Livet gemmes Guld.
Gud under jer, at I maa Skatten finde.
I ved i Lys og Løn,
at Arbejde og Bøn
er Vejen frem til Livets Krans at vinde.

Saa gaa kun trøstigt frem
og byg Jert unge Hjem
paa Grunden, der er lagt af Fa'r og Moder.
Ja, hæv Jer frank og fri
og øv Jer daglig i
at nynne med paa Lærkesangens Noder.

VED
DORTHEA KROGS OG ELIAS HEDEGAARDS
BRYLLUP
DEN 19. SEPTEMBER 1919

Mel. : Er Skolen for andre end Pilt og Pog.

Paa Krogslund nu atter der hejses Flag,
og atter vi stævner til Bryllupsgilde.
Paany der oprinder en Højtidsdag,
igen to unge har naaet, hvad de vilde:
Med Ja og Amen at bygge sammen,
at bygge sammen, hvor Arneflammen
er Kærlighed.

Kusine og Fætter paa Kryds og tværs —
af selvsamme Blod de begge er runden.
Ej Ord kan formaa at udtrykke paa Vers,
hvordan de to er ved Slægtskab forbunden,
— og dog tør de mene, at det vil dem tjene,
endnu lidt fastere at forene
det Blodets Baand.

Elias og Dorte har altid gaaet
for to af Slægtens de mest begaved' —;
men ved dette Indfald, de der har faaet,
har de dog gjort os en Smule benaved'.
Ja, det er jo lovlig, selv om det er »taavlig«,
men ingen kan nægte, at det er vov'lig,
det er da vist.

Men just ved at vove man vinder jo
saadan de dristigt tør ræsonnere.

Og naar de er enig derom de to,
det nytter ej, andre vil protestere —
Saa selv om de bære sig galt ad, de kære,
vi haaber, at Gud vil dem Formynder være
i stort som smaat.

De varmeste Ønsker vi gi'r dem med,
at de maa lykkelig Skærene klare,
og at deres Afkom til seneste Led
maa ta' sig for alle Fejlgreb i Vare.
Saa Slægtens Poder faar Hjerter og Ho'der,
som ikke i noget forkert sig roder —
men ledes ret.

VED
ANNA KROGS OG EMIL CLEMMENSENS
BRYLLUP
DEN 16. MAJ 1918

Mel.: Prinsessen sød i Højeloft.

Ung Anna gik bag Hjemmets Væg
og legede glad i Sind.
Der kom saa favr en Ungersvend
og kiggede derind.
For hun legede, ja hun legede
saa friskt og saa sundt og ret saa frydefuld.

Og hør, Du lille Annamus,
maa jeg ej lege med —,
jeg er saa from og skikkelig,
gør ingen Kat Fortræd.
For de legede, ja de legede
saa friskt og saa sundt og ret saa frydefuld.

Og Legen den gik nok saa glat
det hele ganske Aar.
De mærkede vel knap en Gang,
at det blev atter Vaar.
For de legede, ja de legede
saa friskt og saa sundt og ret saa frydefuld.

Men, kære lille Anna dog,
saa trangt som jeg det faar.
Du skulde bare vide, Du,
hvordan mit Hjerte slaar.
For de legede, ja de legede
saa varmt og saa stærkt og dog saa frydefuld.

Og Anna standsed rød og varm:
Kom, sæt dig her hos mig.
Jeg ogsaa nok kan trænge til
at hvile mig hos dig.
For de legede, ja de legede
saa varmt og saa stærkt, men aa saa frydefuld.

Men hvordan Legen siden gik,
vi allesammen ved,
saa derom skal der ikke gives
mere klar Besked.
For de leger jo, ja de leger jo
saa varmt og saa stærkt og dog saa frydefuld.

Nu haaber vi, at Legen den
skal ikke gaa i Staa,
om ogsaa der er kommen nu
lidt mere Alvor paa.
For de leger jo, ja de leger jo
saa varmt og saa stærkt og dog saa frydefuld.

Lad Leg og Alvor Haand i Haand
til alle Tider gaa
saa varmt og stærkt og inderligt,
til Haarene bli'r graa.
For saa lever I, ja saa lever I
saa friskt og saa sundt og ret saa frydefuld.

Og Hjemmene, som lærte Jer
at leve frisk og sund,
vil følge Jer og leve med
af Hjertets dybe Grund.
For de elsker Jer, ja de elsker Jer
saa varmt og saa stærkt og er saa tro som Guld.

Og alle vi, som hører med,
vi frydes vil derved,
thi intet, af hvad Gud har skabt,
er skøn som Kærlighed.

Han for Styret staa, han maa Styret faa
saa fast og saa stærk, men paa saa tryk en Grund.

TIL
MAREN LEBECH OG FREDE KROG
DEN 9. JULI 1919

Mel. : Nu Tak for alt, ifra vi var smaa.

Saa klart vi husker, fra I var smaa
og leged sammen i Mark og Lade.
De Minder lyser i hver en Vraa
fra Barsedagene glade.

For Frede kunde jeg ikke staa,
han fulgte efter mig allevegne,
de Tusind Kunster han hitted paa,
og Tingen kunde han beregne.

Den lille Maren med muntert Sind
og Solskinsglimt i sit lyse Øje —
med Smilehul i sin runde Kind.
Hun kunde alle fornøje.

Ja, hun var Hjemmets den gode Fe,
sin Moders Skat og sin Faders Pige.
Og grant vi kunde det alle se,
at de ved hende blev rige.

Hun tripped om i det stille Hjem,
og stundom savned hun Kammerater.
Hos Krogs det myldrede stærkt med dem,
og det var ægte Krabater.

Paa Vejen mellem de tvende Hjem
de smaa ret hurtigt fik lært at vandre.
Med glad Forventning de hasted frem
og jubled, naar de saa hverandre.

Se, saadan gik det i mange Aar,
og Folk begreb det jo ganske særlig,
at en af Krogerne Maren faar,
for de er hende uundværlig.

Og Folkesnakken slaar gerne til,
Folk er ej tosset, som de løber avet.
Man mene derom nu, hvad man vil,
jeg holder paa, de er begavet.

Men ønske vil vi af Hjertens Grund,
at I to unge maa stedse lære
i hver en Alvors og Gammens Stund:
Hinanden kan I ej undvære.

Saa byg dit Hjem i din Moders Spor —
Du lille Maren med det lyse Øje.
Saa trygt det hviler paa Herrens Ord —
og Løn han giver for Møje.

VED
PEDER KROGS OG MARIANE LÆGAARDS
BRYLLUP
DEN 20. AUGUST 1919

Mel. : Hr. Peder kasted Runer.

Blandt Søkendflokken Peder var den første,
og op han raged ogsaa som den største.
I mange Aar derhjemme han gik som store Bror,
og ofte Peders Stemme gjaldt for det store Ord.
Stundom hørte man, de andre sige,
Peder finder ej saa let sin Lige —
Peder — Nej.

Og Peder fandt, at Hjemmet var det bedste
og tænkte aldrig paa sig Brud at fæste —.
Sligt kunde han jo gøre, naar Haaret det blev graat,
og naar han gik med Rynker, med Briller og Kalot.
Nu sin Trang han først stille vilde
udi Kundskabs kolde, klare Kilde,
Gang paa Gang.

Men Amor tænkte: »Hvad mon han kan mene,
jeg maa vist faa ham lokket ud at tjene«.
Saa kom der Bud fra Lægaard, de manglede en Mand,
som havde Ben i Panden og ogsaa lidt Forstand.
Peder svared: »Det maa jeg betænke, —
hjælpe skal man da en stakkels Enke, —
— ja, man skal«.

Paa Gaarden gik en ung og fager Jente —.
Og Amor var ej sen, han Buen spændte.

Saa smilte han fornøjet: »Se I nu bare til,
det varer ikke længe, saa vinder jeg mit Spil.
Pederlil har ikke overvejet,
en sød naturlig Pige magter meget
— ja, hun gør«.

Saa lyst der blev i tvende unges Rige,
og varmt der sikkert ogsaa blev tillige.
Det er jo Lys og Varme, vi alle trænger til,
at det for dem maa vare, vi dem tilønske vil.
Giv dem Gud i Alvor som i Gammen,
i hans Pagt at bo og bygge sammen
Livet ud.

TIL
PEDER KROG OG MAREN SØNDERGAARD
DEN 6. NOVEMBER 1927

En Hilsen til Jert Bryllupsbord,
et lille velment Frændeord;
jeg skriver ingen Bryllupssang,
saadan som jeg har gjort en Gang;
jeg sender intet Telegram,
jeg kommer ej, det er en Skam.
Men I maa tro mig paa mit Ord,
jeg er med Jer i festligt Kor,
som om jeg var til Stede.
Jeg deler Eders Glæde.
Ja, Glæden er Jer Gæst i Dag,
I to, som nu gør fælles Sag.
Jeg kærlig paa Jer tænker:
Saadanne gamle »Enker«,
som sent, men sødt hinanden fandt
og med hinanden sig forbandt,
ja, gik i Hymens Lænke.
Gud Lykken Eder skænke.
Han gi'r Jer Bod for tunge Savn
og lære Gustav Modernavn
af Hjertensgrund at nemme;
da bli'r der lyst derhjemme,
da skabes gode Virkekaar;
da gøres Gavn, mens Tiden gaar
i Pagt med Livets Kræfter,
det ønskes Jer herefter.

VED
KRISTEN KROGS OG SIGNE NOESGAARDS
BRYLLUP

I BISGAARD DEN 19. SEPTEMBER 1921

Mel.: Udrundne er de gamle Dage.

I nu for længst henrundne Dage,
da Treaarskrigen var forbi,
halvfjersindstyre Aar tilbage
to unge lagde Kræfter i,
opdyrked her en fattig Jord
med Foden under eget Bord.

Her, Kristen, stod din Moders Vugge.
Her gik din Morfar støt sin Gang.
Her steg din Mormors Hjertesukke,
her lød og hendes Takkesang.
Her Søskend' seks fik lært af Mor
at stamme paa vort Fadervor.

Her — dybt i Mulde — slumrer Minder,
som dvalelagt, dog ej kan dø,
de atter op i Lyset vinder
som hvert et spiredygtigt Frø.
Og Haab for Fremtid frodigt gror
af minderige Steders Jord.

Saa tit vi hørte Fader sige:
Der kommer Vand, hvor før der var.
Saa gid da Livsens Kilder rige
maa ogsaa fylde Eders Kar,
at kendes maa som Tale sand:
der kommer Vand, hvor før var Vand.

Saa løft nu Arven, Jer blev givet,
det ønsker vi Jer Lykke til,
og før den vid're ud i Livet,
vi tror, I baade kan og vil.
Og Slægtens Fremtidsliv beror
paa, at den selv paa Livet tror.

Udrundne er de gamle Dage.
det gamle Hjem staar rejst paany.
Med Mindets Blik vi ser tilbage,
med Tak vi hilser Morgengry;
thi lovet være Himlens Gud,
de ædles Æt dør aldrig ud.

TIL
HANSEMAND OG HANS ANE
DEN 9. OKTOBER 1923

Mel.: Hr. Peder kasted Runer.

Som Nabobørn, der godt hinanden kender,
saa tit og ofte bliver gode Venner,
saa gik det og de tvende,
vi nu har parret hen,
han saa sig glad i hende
og hun i ham igen.
Hvad kan Børn ej finde paa at vove?
De — som Børn — fandt paa sig at forlove,
rene Børn!

Og Lykken, som er større end Forstanden,
den stod dem bi og bandt dem til hinanden.
Af Aar der gik saa mange,
dog aldrig Baandet brast,
de Ventetider lange
det knytted mere fast.
Trofasthed blev dem begge givet,
Trofasthed værner Hjertelivet —
Trofasthed!

Som I har været tro tilforn i Tiden,
vi tror, I ogsaa vil det blive siden.
Vær tro i al Jer Færden,
det giver Livet Værd —
i Aands og Haandens Verden,
saa klares alle Skær.

Trofasthed skaber Hjemmet Gammen,
Trofasthed øger Arneflammen —
Trofasthed!

Som Far og Mor paa begge Sider sjunge
paa Hjemmets Toner, pip nu og I unge.
Alt godt begynder hjemme,
det Ord I kender jo,
hvad I af godt vil fremme
maa først i Hjemmet gro.
Give Gud: I maa bo og bygge
hver en Stund i hans Vingers Skygge —
hver en Stund.

VED
ELISABETH JØRGENSENS
OG THEODOR BISGAARDS BRYLLUP
DEN 13. AUGUST 1918 .

Mel.: Jyden han er stærk aa sej.

Theodor og Lisabeth
begge staar paa deres Ret,
gaar det op, og gaar det ned,
Ret for os er Kærlighed.

Unge var de begge to,
gav hinanden deres Tro.
Kærlighedens Poesi
dufted fint paa deres Sti.

Theodor gav helt sig hen
til sin lille Hjerseven —,
for ham stod paa hver en Plet
der nu kun Elisabeth.

Lisabeth tog glad imod,
fandt, at han var ejegod,
elskede ham af Hjertens Grund,
længtes mod ham hver en Stund.

Inge, hun var Bedstemor
for sin Beth som for sin Bror —,
vogted spændt paa hvert et Skridt,
drømte deres Drømme tit.

Tvende gode danske Hjem
elsked op og fostred dem —,
gav dem Mod til Livets Strid
i en skæbnesvanger Tid.

Lærte dem at sende Bud
til den ene stærke Gud,
som kan klare alle Skær,
blot vi det af ham begær.

Gaa saa trøstig frem, I to,
som nu sætter eget Bo.
Livets Prosa øv Jer i —,
tag saa Bad i Poesi.

TIL
P. K. OG MARIE*)
DEN 23. JULI 1929

Mel.: Velkommen, Lærkelil.

Til Lykke, begge to,
I, som nu sætter Bo —,
og gid I aldrig monne det fortryde.
I stort saavel som smaat —,
i baade ondt og godt
hold fast ved ham, som over Storm kan byde.

Gud giv Jer Lykke til
at ville, hvad han vil —,
da ved vi vist, han kan Jer aldrig slippe.
Om stundom det bli'r sløjt,
om Bølgerne gaar højt —,
Jert Hus staar fast dog paa den ægte Klippe.

Ud fra Jert Barndomshjem
stiger der lønligt frem
saa mange gode, varme, rige Minder.
Lad Kilden risle tyst,
saa gror der i Jert Bryst
den gode Sæd, mens Tiderne henninder.

*) Peder Kristian Bisgaard og Marie Nielsen.



Mariane Hisgaard 1913.

VED
MARIANE BISGAARDS 50-AARS FØDSELSDAG
DEN 26. MARTS 1913

Mel.: Paa Vossevangen.

Af Døtre fire og Sønner to
den yngste var du jo i Rækken,
og snart saa græd du, og snart du lo,
og vilter sprang du over Bækken.
Vildkatten var du i Søkendflok,
de ældre syntes, det var mer end nok;
 men rap og snild
 og klog og mild
de fandt dog lille Søster Jane.

I Skolen der blev du Nummer et,
endskønt som Barn dit Syn tog Skade;
tit Sømmet ramte du paa Hovedet,
saa Lattersalver lød saa glade,
selv naar du revsede med dit Vid.
Ja, favr er Haabets og Ungdoms Tid,
 i Hjertets Vaar
 man bedst forstaar
den Sang og Blomstring, Vaaren føder.

Nu er imellem os mange Mil,
men aldrig dog du blev os fremmed;
du møder os med dit gamle Smil,
hos dig vi føler os som hjemme.
Et Hjem du fandt dig her ved Gudena
og Venner, som dig lærte at forstaa;

i Skovens Ly
ved Hadsten By
saa smukt du her mon bo og bygge.

Men Tiden iler; hvordan det er,
halvtreds vi allesammen bliver,
og derfor er vi nu samlet her,
og glad en Fest du for os giver.
Men midt i Festen er der dog et Savn,
og alle tænker vi paa Anes Navn;
 hun mindes vil,
 mens vi er til,
vor kære, gode Søster Ane.

Til Lykke da med de femti Aar
og mest med dem, du har tilbage.
Gud giv dig blide, ej bange Kaar,
men rige, fredfyldte Dage.
Vi ved, vor Livssol den dale vil,
og Natten stunder for os alle til.
 Gud give saa,
 vi mødes maa,
hvor Livets Kilde evigt rinder.

Line Bisgaard.

MARIANE BISGAARD

1863 — 26. MARTS — 1913

Mel.: Roselil og hendes Moder.

Vi vil synge din Pris, Mariane, vor Ven,
halvtreds bli'r Du næppe saa snart vel igen.

Du har sprunget og kravlet og aset dig op
ad slyngede Stier til Livsbakkens Top.

Har det kostet lidt Møje at vinde saa vidt,
heroppe Du drager din Aande saa frit.

Har paa kantede Stene Du slidt dine Sko,
her banker det susende Blod sig til Ro.

Her er Udsyn did ned, hvor din Barnefod sprang,
did, hvor Du blev hjulpet, naar Stien var trang.

Og Du staar med dit Regnskab, din Tak og din Bøn
til ham, som var med dig paa Vejen i Løn.

Og du løfter din Stav og vil atter af Sted —,
men os, dine Venner, os maa Du ta' imed.

Du var mest vores Ven, naar vi havde det slemst,
det huskes i Dag og skal sent blive glemt.

Vi har fundet dig sanddru og kærlig og brav,
det vadsker ej Sæbe og Ludpulver af.

Det er derfor, vi sætter Basunen for Mund
og siger dig Tak ud af Hjerternes Grund.

P. E. Benzon

TIL
MARIANE BISGAARD
26. MARTS 1913

Mel.: Vort Modersmaal er dejligt.

Nu Paaskeklokkens Kimen har lydt med Højtidsklang
og kaldet Venner sammen om Haabets Frydesang.
Mens Foraarsblomster vælder op af den sorte Jord,
med Tak til Gud vi tænker paa en Blomst, som hos
os gror.

Naar Livets Skygger falder og gør vort Hjerter Vé,
naar Livets Storme drysser i Haaret Ald'rens Sne,
Du Mindets Blomst maa eje, det gør dig fast og stærk,
thi aldrig Den blev ene, som var med i Dagens Værk.

Ja, kære Ven, vi mindes saa mangen stille Dag,
hvor Du gav os dit bedste med dit varme Hjerteslag.
Og naar vi nu med Fryd fejrer Jubeldag med Sang,
de Minder, vi tilfælles har, de ejer ægte Klang.

Og lægges til de femti en sølvhvid Krans af Aar,
vor Gud er den i Morgen han været har i Gaar.
Han signe og bevare, hvad selv han dig har skænkt,
da bliver Høstens Tid saa rig, som Du har aldrig tænkt.

Vilhelmine Benzon.

TIL
MARIANE BISGAARD PAA HENDES
FØDSELSDAG
DEN 26. MARTS 1913

Mel.: Hr. Peder kasted Runer over Spange.

Hvor er det godt, at det er længe siden,
man truffet har paa nogen, der var skiden.

Fra den Dag, Mariane,
Du aabned din Butik,
da blev det os en Vane,
at man sig vasket fik.

Sæbevand skummer nu saa villig,
og man kan vaske sig saa billig
imod før.

Før stakkels Mand, som vasked Gulv for Konen
i skumfri Vand, har skælveth tit for Tonen,

mens Konen paa ham ruppet
og sagde: »Hør nu, Far,
Da har nok ikke skruppet
med Kræfterne, Du har?

Læg nu i, Sæben skal vi spare.
O, som fri blev han, da din rare
Sæbe kom.

Naa, Spøg til Side. Renlighed i Ære,
thi hvem af os kan lide sort at være?

Men der er mange flinke
Smaastakler, skjult af sort,
og der er hæsli Sminke,
der skulde vaskes bort.

Sælg kun trygt al Slags gavnlig Sæbe,
thi alt stygt man ved *Renhed* dræbe
kun formaar.

Der meget er, Du stræbe vil at rense,
kan ej til Salg af Sæbe dig begrænse.
Hvad der er trykket nede,
det ønsker Du rejst op,
og straffende din Vrede
har sagt til Uret: »Stop«.
Naar Du saa, andre usselt vilde
mod de smaa handle stygt og ilde,
derfor »Tak«.

Tit stikkende Du er og skrap i Munden,
men egentlig saa hjertensgod i Grunden,
og finder Du uægte
en Tanke hos Dig selv,
Du søger den at knægte
og siger: »Hjerte, skælv!«
Lad Folk blot se, hvad vrangt jeg bærer,
lige godt helst jeg vil dog være
ærlig selv.

Naar jordisk Haab som Sæbebobler brister,
blev manges Raab: »Mit et og alt jeg mister
Men Modgang gav dig Styrke,
Du saa din rette Havn,
dig lyste gennem Mørke
det Ord: at alt til Gavn
tjene maa den, der kun vil lære
Vej at gaa, Skaberen til Ære
Sandheds Vej.

Din Fødselsdag vi vil som Venner fejre,
mens glade her vi om dit Bord os leje;
thi om det ofte hænder,
vi tager os en Tørn,
vi er og bli'r dog Venner
og tro som gode Børn.
Derfor vil vi nu glade være,
hjælpe til, Godhedsgiver Ære
faar til Tak.

P. Olsen.
